

de Doru Moțoc

Mai simplă, și ca ambiție și ca realizare, povestirea scenică semnată de Doru Moțoc este tratată de studenți și de profesorii care i-au îndrumat (prof. Dem Rădulescu, lector Adriana Piteșteanu) în tonalitatea adecvată, alert, fluent; întîmplările sînt un pretext pentru ca personajele să se poată mărturisii, explica, verifica, în dialog cu partenerul. Întrucît pe scenă nimeni nu spune altceva decît gîndește, farmecul natural și spontaneitatea sînt suficiente pentru caracterizarea celor pe care întîmplarea îi aduce, pe vreme de furtună, la o stație de benzină. (Spontaneitate și farmec care ar putea asigura succesul la examenul de admitere în Institut, dar, parcă, în anul patru ar trebui demonstrat mai mult.) Beneficiază de această situație în primul rînd vocațiile comice: efortul de construcție, de sinteză artistică pe care-l implică evo-

luția personajelor care „ne fac să ridem” îi detașează pe Vasile Muraru și Florin Zăncescu. Primul desenează cu precizie portretul unui milițian cam obtuz, dar simpatic, plutonierul incoruptibil, cu inimă de aur; dintr-o alăturare de locuri comune, viitorul actor alcătuiește un întreg original. Gică Rîmboacă, un căraș „mai brunet”, găsește în Florin Zăncescu un interpret cu temperament, cu simț al nuanțelor, poate prea devreme fascinat de efecte. Adrian Ana dovedește că știe să asculte, să gîndească, să pară și să fie, în același timp. Pe afiș și în program, personajul său se numește „Necunoscutul”; tînărul actor nu se grăbește să smulgă vălurile, să ofere cheia.

În rest, spectacolul se desfășoară îngrijit, efortul de comunicare, de dimensionare corectă a relațiilor este evident. Fiorul poetic pe care-l sugerează textul se materializează pe scenă fără ostentație; și, dacă, de obicei, spectacolele tinerilor păcătuiesc prin exces, nu vom cădea în păcatul de a considera cumînțenia un viciu.

Magdalena BOIANGIU

„Rampa”, acum 50 de ani decembrie 1930

După triumful de la „Schiller-Theater” din Berlin, *Omul cu mirtoaga* se reia la Teatrul Național. G. Calboreanu e inegalatul Chirică. Să nu uităm că maestrul „a lansat”, cam în aceeași vreme, și *Titanic-Vals*, în care l-a jucat pe Spirache. ● Dacă luna trecută pluteam în incertitudine, acum știm că Puiu Iancovescu pleacă de la Teatrul Ventura, pentru o efemeră companie, la „Alhambra”. Anunță un repertoriu de farse. În afară de farsa jucată Venturei! ● Încercare de a se juca *Act venetian* de Camil Petrescu la Național. Zicem așa, deoarece autorul a renunțat la regia piesei, încredințînd-o lui I. Șahighian. Succes de stimă, totuși, (autorul e încă cronicar dramatic!), cu Dida Solomon, G. Calboreanu, Al. Critico. ● N. Kanner și N. Constantinescu n-au dat noua lor revistă, lui Tănase. Au

înființat compania „Pitpalacul” (!), și o joacă cu Elena Zamora, Niculescu-Buzău, Lică Rădulescu. Redactor la „Rampa”, Nicușor compune anunțul: „Se leșină de rîs la *Două inimi într-un pat*, care se joacă cu săli pline la Majestic. Mor de invidie toți autorii dramatici...” ● Întrebat de I. Massoff dacă vrea să fie director, George Vraca răspunde: „Aș vrea să fiu director, ca să termin odată cu rolurile de amarez, bune doar pentru Bălțățeanu. De mult mă gîndesc la Lear sau la Oedip.” (Veți mai juca, coane Gicule, și mata, și Bălțățeanu, alături de „mai vîrstnicul” Tony, încă un deceniu, juni-primi... cu farmecul de la debut.) ● Nicolae Soreanu se retrage din teatru după 33 de ani de activitate. Elevul lui Ștefan Vellescu n-a părăsit niciodată prima scenă a țării, și a fost profesor la Conservator din 1911, în locul Aristizzei Roma-

nescu. Cu marele actor se duce o epocă. ● Confrății sînt invidioși că marele critic E. Lovinescu e productiv. Se poate citi, într-un „subsol” de pagină: „După-amiază, la orice oră ai urca scările din str. Cămpineanu, îl găsești la biroul său (...) Deși nu ți-ai anunțat vizita, ai totdeauna impresia că d. Lovinescu te așteaptă. Seara îl vezi sau la vreun spectacol sau plimbîndu-se agale pe Calea Victoriei, însoțit de un june cirac. Noaptea, bănuiesc că d. Lovinescu doarme.” ● Natalița Pavulescu, Lizica Petrescu, Lulu Savu, Al. Giugaru, N. Stroe, în frunte cu mereu tînărul Tănase, pornesc în lungul turneu de iarnă. *Bravo Cărăbuș*, revista lui Vlădoianu și N. Constantinescu, va fi văzută în toată țara. Unde îl va prinde revelionul pe Nea Costică, pe care scenă va răsuna, în seara Anului nou, muzica românească, șlagăre și azi fermecătoare? ● La mulți ani și izbinițe teatrale în... 1931!

I. N.